

Manifiesto do Día Mundial do Teatro, 27 de marzo de 2007.

A súa maxestade Sheik Dr. Sultán bin Mohammed Ao Qasimi
Membro do Consello Supremo dos Emiratos Árabes Unidos e Gobernador de Sharhah

Moi novo descubrín o amor polo mundo fascinante do Teatro. Puiden entender e aproveitar a súa verdadeira esencia cando empecei a crear, dirixir e actuar nunha obra teatral de carácter político que provocou a cólera das autoridades da época. Confiscaron todo o que se atopaba no teatro, e procederon ao seu peche ante os meus propios ollos. O espírito do Teatro que vivía en min non tiña outra elección, fronte aos soldados armados, que a de refuxiarse e aferrarse á miña conciencia. Nese momento comprendín a forza e o poder do Teatro fronte a quen non toleran a opinión dos outros, e aprendín, con certeza, o papel grave e importante que o Teatro pode desempeñar na vida dos pobos.

Durante os meus anos de estudante universitario no Cairo, a escena penetrou no profundo da miña conciencia e botou raíces, lin todo canto se escribía sobre o Teatro e tiveron ocasión de asistir aos espectáculos máis diversos. Este descubrimento profundou en anos posteriores e hoxe, o Teatro continúa interesándome de xeito xeral.

Aprendín a través das miñas lecturas, dende a antiga Grecia até os nosos días, a maxia potencial que o mundo do Teatro contén e a súa capacidade para descubrir as profundidades do alma humana e revelar os seus misterios. O Teatro constitúe un factor de unificación dos seres humanos, e o home pode a través del, encher o mundo de amizade e abrir horizontes de diálogo entre os pobos, sen distinción de raza, cor ou crenza. Foi para min un factor suplementario para aceptar ao Outro tal cal é. Comprendín, tamén, que o ben unifica aos seres humanos e que o mal sepáraos.

As guerras que golpearon á humanidade dende os vellos tempos atoparon profundas xustificacións nas intencións maléficas que non saben apreciar a beleza. E a beleza perfecta só se atopa na Arte do Teatro, recipiente que contén todas as Belas Artes. O que non saborea a beleza non pode apreciar o valor da vida; e o Teatro é a vida.

Necesitamos hoxe rexeitar as guerras, absurdas en todas as súas formas, e as discrepancias dogmáticas que flaxelan, en ausencia dun freo moral, os espectáculos de violencia e asasinatos cegos que van mergullar ao planeta nun mundo sinistrado por epidemias endémicas, ou os problemas de desertización e seca. Todo iso é causado pola ausencia dun diálogo auténtico que posibilite facer deste mundo un lugar onde vivir xuntos.

Amigos do Teatro, unha tempestade desencadéase sobre o noso planeta causada pola violencia dun torbellino de sospeitas e suspicacias, que ameaza con impedirnos ter unha visión clara das cousas. As nosas voces son sufocadas e non chegan a todos os oídos por mor da violencia e a división entre os pobos. Esta tempestade ameaza con desviarnos para afastarnos a uns dos outros. Debemos opoñernos aos que fan soar a corneta para desencadear tempestades; non para destruílos, senón para afastarnos de atmosferas contaminadas e consagrar os nosos esforzos á comunicación e establecemento de relacións amistosas, con quen predicán a fraternidad entre os pobos.

Se o Teatro depende da vida, nós estamos avocados á desaparición.

Sultán bin Mohammed Ao Qasimi